

Дівча стояло і співало,
Сріблясту ниточку вело
Про те, що радості замало
І зло людині — всюди зло;
Без батька й нені, в самотині,
Убогий вичахне обід,
Що тяжко жити сиротині,
І шлях — не шлях,
І брід — не брід.
А від Петрівців, з Синьодолу,
Із трав, із неба — звідусіль
Нам осінь винесла до столу
Солдатський хліб, росу і сіль.
І так хотілось, як на свято,
В людському щедрому гурті,
Всю землю з радістю віддати
Отій маленькій сироті;
Щоб стала осінь біля тебе —
Весною щедрості, дитя!
Ревло над шляхом сиве небо
Про світ, сирітство і життя.